

ΝΤΕΪ

ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ που έχω κάνει, αυτή μπορεί και να είναι η πιο αγαπημένη μου.

Σκούρα κόκκινα μαλλιά, πολύ διαφορετικά από τα συνηθισμένα λευκόξανθα δικά μου, κομμένα λίγο πάνω από τους ώμους και πιασμένα σε αλογοουρά. Πράσινοι φακοί επαφής, που δείχνουν πολύ φυσικοί στα γαλάζια μάτια μου. Τσαλακωμένο πουκάμισο, μισοκλωμένο στη ζώνη, με τα μικρά ασημένια κουμπιά του να γυαλίζουν στο σκοτάδι, λεπτό στρατιωτικό τζάκετ, μαύρο παντελόνι και αρβύλλες με σίδερο μπροστά, χοντρό γκρίζο κασκόλ τυλιγμένο γύρω από τον λαιμό, το πιγούνι και το στόμα μου. Ένα σκούρο στρατιωτικό κασκέτο κατεβασμένο χαμηλά στο μέτωπό μου και ψεύτικα τατουάζ που καλύπτουν όλη την αριστερή πλευρά του προσώπου μου και που μου δίνουν μια αποκρουστική όψη. Εκτός από αυτά, φοράω ένα μικρόφωνο και ένα ακουστικό, που δεν τα βγάζω ποτέ. Η Δημοκρατία επιμένει σ' αυτό.

Στις περισσότερες άλλες πόλεις, ίσως με κοιτούσαν πιο περίεργα απ' ό,τι συνήθως, λόγω αυτού του τεράστιου αναθεματισμένου

τατουάζ – δε θα το 'λεγες και διακριτικό, οφείλω να ομολογήσω. Αλλά εδώ στο Σαν Φρανσίσκο γίνομαι ένα με το πλήθος. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξα όταν ο Ίντεν κι εγώ ήρθαμε στο Σαν Φρανσίσκο πριν από οκτώ μήνες ήταν η μόδα της πόλης: νέοι άνθρωποι με τα πρόσωπά τους γεμάτα μαύρα ή κόκκινα σχέδια, άλλοτε μικρά και λεπτεπίλεπτα, όπως εμβλήματα της Δημοκρατίας στα μέτωπά τους ή κάτι παρόμοιο, άλλοτε μεγάλα και απλωμένα, όπως μεγάλες γεωγραφικές απεικονίσεις της επικράτειας της Δημοκρατίας. Εγώ διάλεξα για απόψε ένα μάλλον κοινό τατουάζ, γιατί δεν είμαι αρκετά πιστός στη Δημοκρατία ώστε να ζωγραφίσω την πίστη μου στο πρόσωπό μου. Αυτό θα το άφηνα στην Τζουν. Προτίμηση στυλιζαρισμένες φιλότητες. Αρκούν.

Η αϋπνία μου καλά κρατεί απόψε, έτσι, αντί να κοιμηθώ, περπατάω μόνος σε έναν τομέα που λέγεται Μαρίνα, ο οποίος, απ' ό,τι καταλαβαίνω, είναι ο τομέας του Σαν Φρανσίσκο με τους περισσότερους λόφους, κάτι αντίστοιχο με τον τομέα Λέικ του Λος Άντζελες. Η νύχτα είναι δροσερή και πολύ ήσυχη, και φυσάει ένα αεράκι που φέρνει μαζί του μια ελαφριά ψιχάλα από τον κόλπο της πόλης. Οι δρόμοι είναι στενοί, γεμάτοι λακκούβες, και γυαλίζουν από την υγρασία, ενώ τα κτίρια που υψώνονται δεξιά και αριστερά μου –τα περισσότερα αρκετά ψηλά ώστε να χάνονται στα χαμηλά σύννεφα– είναι ιδιαίτερα, βαμμένα σε ξεθωριασμένες κοκκινωπές, χρυσές και μαύρες αποχρώσεις, με τα πλαιϊνά τους ενισχυμένα με τεράστιες ασάλινες δοκούς για να αντέξουν στους σεισμούς που πλήττουν την πόλη κάθε δυο μήνες. Γιγαντοσθόνες δεσπόζουν πέντε ή έξι ορόφους ψηλά ανά δύο τετράγωνα, εκπέμποντας στη διαπασών το γνωστό μπαράζ από ειδήσεις της Δημοκρατίας. Ο αέρας έχει αλμυρή και πικρή γεύση, σαν καπνός μαζί με βιομηχανικά απόβλητα και θαλασσινό νερό, και από κάπου στο βάθος μια αμυδρή μυρωδιά από τηγαντό ψάρι. Μερικές φορές, όταν στρίβω σε κάποια γω-

νία, ξαφνικά βρίσκομαι τόσο κοντά στο νερό που βρέχω τις αρβύλλες μου. Εδώ το έδαφος κατηφορίζει μέχρι τα νερά του κόλπου και εκατοντάδες μισοβυθισμένα κτίρια ξεπροβάλλουν σε όλο το μήκος του ορίζοντα. Όποτε κοιτάζω τον κόλπο, μπορώ ακόμα να δω τα Ερείπια του Γκόλντεν Γκέιτ, τα στρεβλά απομεινάρια κάποιας παλιάς γέφυρας που σχηματίζουν σωρούς στην άλληλη πλευρά της ακτής. Μερικοί διαβάτες με προσπερνάνε φουριόζοι πού και πού, αλλά σε γενικές γραμμές η πόλη κοιμάται. Σκόρπιες φωτιές φωτίζουν τα σοκάκια στα σημεία συγκέντρωσης για τους άστεγους του τομέα. Δε διαφέρει και πολύ από το Λέικ.

Εντάξει, υποθέτω πως υπάρχουν κάποιες διαφορές. Το Στάδιο των Δοκιμασιών του Σαν Φρανσίσκο, αν μη τι άλλο, που δεσπόζει άδαιο και σκοτεινό στο βάθος. Λιγότερες αστυνομικές περιπολίες στους φτωχούς τομείς. Τα γκραφίτι της πόλης. Μπορείς πάντα να πάρεις μια ιδέα για το πώς νιώθουν οι άνθρωποι κοιτάζοντας τα πιο πρόσφατα γκραφίτι. Πολλά από τα μηνύματα που έχω δει τώρα τελευταία στην πραγματικότητα *στηρίζουν* τον νέο Εκλέκτορα της Δημοκρατίας. *Είναι η ελπίδα* μας, φωνάζει ένα μήνυμα βαμμένο στο πλάι ενός κτιρίου. Άλλο ένα, ζωγραφισμένο στην ασφαλτο, γράφει: *Ο Εκλέκτορας θα μας βγάλει από το σκοτάδι*. Παραείναι αισιόδοξο, αν ρωτάτε τη γνώμη μου, αλλά υποθέτω ότι όλα αυτά είναι καλά σημάδια. Ο Άντεν θα πρέπει να κάνει κάτι καλά. Κι όμως. Πού και πού, διαβάζω μηνύματα που γράφουν *Ο Εκλέκτορας είναι μεγάλη απάτη* ή *Πλύση εγκεφάλου* ή *Ο Ντέυ που ξέραμε έχει πεθάνει*.

Δεν ξέρω. Μερικές φορές αυτή η νέα εμπιστοσύνη ανάμεσα στον Άντεν και στον λαό μοιάζει να κρέμεται από μια κλωστή... και αυτή η κλωστή είμαι εγώ. Εκτός αυτού, ίσως τα αισιόδοξα γκραφίτι να είναι κίβδηλα, φτιαγμένα από αξιωματικούς των υπηρεσιών προπαγάνδας. Γιατί όχι;

Ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρος με τη Δημοκρατία.

Βεβαίως, ο Ίντεν κι εγώ έχουμε ένα διαμέρισμα στο Σαν Φραν-
σίσκο, σε έναν πλούσιο τομέα που λέγεται Πασίφικα, όπου μένου-
με με τη γυναίκα που μας φροντίζει, τη Λούσυ. Η Δημοκρατία πρέ-
πει να περιποιείται τον δεκαεφτάχρονο πλέον καταζητούμενο
εγκληματία της που έγινε εθνικός ήρωας, έτσι δεν είναι; Θυμάμαι
τώρα πόσο στενοχώρησα τη Λούσυ –μία αυστηρή, κοντόχοντρη πε-
νηνταδύαχρονη γυναίκα που φοράει ρούχα στα κλασικά χρώματα
της Δημοκρατίας– όταν πρωτοεμφανίστηκε στην πόρτα μας στο
Ντένβερ. «Η Δημοκρατία μου έχει αναθέσει να σας φροντίσω, παι-
διά» μου είπε καθώς μπήκε στο διαμέρισμά μας και άρχισε να κά-
νει δουλειές. Τα μάτια της είχαν καρφωθεί αμέσως στον Ίντεν.
«Εδικά τον μικρό».

Μάλιστα. Αυτό δε μου κάθισε πολύ καλά. Πρώτα απ’ όλα, μου
είχε πάρει δυο μήνες να αφήσω από το βλέμμα μου τον Ίντεν. Τρώ-
γαμε μαζί· κοιμόμασταν μαζί· δεν έμενε στιγμή μόνος. Είχα φτάσει
σε σημείο να στέκομαι έξω από την πόρτα του μπάνιου, λες και οι
στρατιώτες της Δημοκρατίας μπορούσαν να τον ρουφήξουν από το
μπάνιο με κάποιο μυστήριο μηχανισμό, να τον πάνε πίσω στο ερ-
γαστήριο και να τον συνδέσουν με ένα σωρό μηχανήματα.

«Ο Ίντεν δε σε έχει ανάγκη» είχα πει απότομα στη Λούσυ. «Έχει
εμένα. Θα τον φροντίσω εγώ».

Όμως, έπειτα από τους λίγους πρώτους μήνες, η υγεία μου άρ-
χισε να γίνεται ασταθής. Κάποιες μέρες ένιωθα μια χαρά· άλλες τις
περνούσα ακινητοποιημένος στο κρεβάτι με τρομερό πονοκέφαλο.
Εκείνες τις άσχημες μέρες αναλάμβανε η Λούσυ – κι έπειτα από με-
ρικούς καβγάδες, μπήκαμε σε μια δύσθυμη ρουτίνα. Φτιάχνει απί-
θανες κρεατόπιτες. Και όταν μετακομίσαμε εδώ στο Φρίσκο, ήρθε
μαζί μας. Καθοδηγεί τον Ίντεν. Φροντίζει να παίρνω τα φάρμακά
μου.

Όταν τελικά κουράζομαι από το περπάτημα, προσέχω ότι έχω

βγει από τον τομέα Μαρίνα και έχω εισχωρήσει σε μία πλουσιότερη συνοικία. Σταματάω μπροστά σε ένα κλαμπ με τις λέξεις *ΚΑΦΕ ΟΜΠΖΙΝΤΙΑΝ* γραμμένες σε μια μεταλλική πινακίδα πάνω από την πόρτα του. Γλιστρώ πάνω στον τοίχο και κάθομαι στο έδαφος, με τα χέρια μου ακουμπισμένα στα γόνατά μου, νιώθοντας τις δονήσεις της μουσικής. Αισθάνομαι το μεταλλικό μου πόδι παγωμένο μέσα από το ύφασμα του παντελονιού μου. Στον τοίχο απέναντί μου, ένα κόκκινο γκραφίτι δηλώνει *Ντέυ=Προδότης*. Βγάζω αναστενάζοντας ένα ασημένιο κουτί από την τσέπη μου και παίρνω από μέσα ένα μακρύ τσιγάρο. Περνάω το δάχτυλό μου πάνω από την επιγραφή *ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΣΑΝ ΦΡΑΝΣΙΣΚΟ* που υπάρχει σε όλο το μήκος του. Συνταγογραφούμενα τσιγάρα. Εντολές του γιατρού, εντάξει; Το φέρνω στα χείλη μου με τρεμάμενα δάχτυλα και το ανάβω. Κλείνω τα μάτια μου. Τραβάω μια ρουφηξιά. Σταδιακά χαλαρώνω μέσα στα σύννεφα του γαλάζιου καπνού, περιμένοντας από τη γηλυκιά, παραισθησιογόνα επίδρασή του να με κατακλύσει.

Απόψε δεν αργεί. Πολύ γρήγορα ο συνεχής βαρύς πονοκέφαλος εξαφανίζεται και ο κόσμος γύρω μου αποκτά μια θαμνή λάμψη, που ξέρω ότι δεν είναι μόνο από τη βροχή. Δίπλα μου κάθεται ένα κορίτσι. Είναι η Τες.

Με κοιτάζει με ένα χαμόγελο που μου ήταν πολύ οικείο παλιά στους δρόμους του Λέικ. «Έχουμε τίποτε νέα από τις γιγαντοσθόνες;» με ρωτάει, δείχνοντας μια οθόνη στην άλλη πλευρά του δρόμου.

Ξεφυσάω γαλάζιο καπνό και κουνάω νωθρά το κεφάλι μου. «Όχι. Έχω δει κάνα δυο τίτλους που αναφέρονται στους Πατριώτες, αλλά μοιάζει λες και εξαφανιστήκατε από τον χάρτη. Πού βρισκαστε; Πού πηγαίνετε;»

«Σου λείπω;» με ρωτάει η Τες αντί για απάντηση.

Κοιτάζω την εικόνα της που τρεμοπαίζει. Έτσι τη θυμάμαι από

τους δρόμους – τα κοκκινοκάστανα μαλλιά της δεμένα σε μια ατημέλητη κοτσίδα, τα μάτια της μεγάλα και φωτεινά, ευγενικά και καλοσυνάτα. Η μικρούλα Τες. Ποια ήταν τα τελευταία λόγια που της είπα... τότε που εμποδίσαμε την απόπειρα των Πατριωτών εναντίον του Άντεν; *Σε παρακαλώ, Τες – δεν μπορώ να σε αφήσω εδώ.* Όμως αυτό ακριβώς έκανα.

Γυρίζω αλλήλου το κεφάλι μου, τραβάω άλλη μια ρουφηξιά από το τσιγάρο μου. Αν μου λείπει; «Κάθε μέρα» αποκρίνομαι.

«Προσπαθούσες να με βρεις» λέει η Τες, πλησιάζοντας πιο κοντά μου. Θα έπαιρνα όρκο ότι νιώθω τον ώμο της πάνω στον δικό μου. «Σε έχω δει να ψάχνεις τις γιγανθοσθόνες και τα ραδιοκύματα για ειδήσεις, να κρυφακούς στους δρόμους. Όμως προς το παρόν οι Πατριώτες κρύβονται».

Και βέβαια κρύβονται. Γιατί να επιτεθούν, τώρα που ο Άντεν είναι στην εξουσία και η συνθήκη ειρήνης ανάμεσα στη Δημοκρατία και στις Αποικίες είναι σχεδόν οριστική; Ποιο θα μπορούσε να είναι το νέο τους κίνητρο; Δεν έχω ιδέα. Ίσως δεν έχουν κίνητρο. Ίσως πλέον να μην υπάρχουν καν. «Μακάρι να ξαναγυρνούσες» μουρμουρίζω στην Τες. «Θα ήταν πολύ ωραίο να σε ξανάβλεπα».

«Τι γίνεται με την Τζουν;»

Καθώς με ρωτάει, το πρόσωπό της εξαφανίζεται. Τη θέση του παίρνει το πρόσωπο της Τζουν, με τη μακριά αλογοουρά και τα σκούρα μάτια που μέσα τους λάμπουν χρυσές πινελιές να με κοιτάζουν σοβαρά και να με αναλύουν, πάντα να με αναλύουν. Αφήνω το κεφάλι μου να ακουμπήσει στο γόνατό μου και κλείνω τα μάτια μου. Ακόμα και η οπτασία της Τζουν αυτή τη στιγμή αρκεί για να κάνει το στήθος μου να πονέσει. Μου λείπει τόσο πολύ.

Τώρα θυμάμαι πώς την αποχαιρέτησα στο Ντένβερ, προτού ο Άντεν κι εγώ μετακομίσουμε στο Σαν Φρανσίσκο. «Είμαι σίγουρος ότι θα ξαναγυρίσουμε» της είπα μέσα από το μικρόφωνό μου, προ-

σπαθώντας να γεμίσω την αμήχανη σιωπή που μας χώριζε. «Μόλις τελειώσει η θεραπεία του Ίντεν». Αυτό βεβαίως ήταν ψέμα. Πηγαίναμε στο Φρίσκο για τη δική μου θεραπεία, όχι του Ίντεν. Όμως η Τζουν δεν το ήξερε αυτό, έτσι είπε μόνο «Φρόντισε να γυρίσεις πίσω σύντομα».

Αυτό συνέβη πριν από οχτώ περίπου μήνες. Από τότε δεν έχω νέα της. Δεν ξέρω αν αυτό συμβαίνει επειδή διστάζουμε να ενοχλήσουμε ο ένας τον άλλο ή επειδή φοβόμαστε ότι ο άλλος δε θέλει να μιλήσει ή ίσως επειδή και οι δυο μας είμαστε πολύ ψωροπερήφανοι για να κάνουμε την πρώτη κίνηση. Ίσως απλώς δεν ενδιαφέρεται αρκετά. Όμως ξέρετε πώς πάνε αυτά τα πράγματα. Μία εβδομάδα περνάει δίχως επαφή, έπειτα ένας μήνας, και πολύ γρήγορα έχει περάσει καιρός, και αρχίζω να πιστεύω πως το τηλεφώνημά μου θα φάνταζε τυχαίο και αλλόκοτο. Έτσι, δεν την παίρνω. Εκτός αυτού, τι θα έλεγα; Μην ανησυχείς, οι γιατροί δίνουν μάχη για να σώσουν τη ζωή μου. Μην ανησυχείς, προσπαθούν να συρρικνώσουν την προβληματική περιοχή στον εγκέφαλό μου με ένα σωρό φάρμακα πριν προχωρήσουν σε επέμβαση. Μην ανησυχείς, η Ανταρκτική μπορεί να μου επιτρέψει την πρόσβαση στα προηγμένα νοσοκομεία της. Μην ανησυχείς, θα γίνω καλά.

Τι νόημα έχει να διατηρείς επαφή με ένα κορίτσι για το οποίο είσαι τρελός ενώ πεθαίνεις;

Η υπενθύμιση κάνει το πίσω μέρος του κεφαλιού μου να κατακλύζεται από έναν αβάσταχτο πόνο. «Καλύτερα έτσι» λέω στον εαυτό μου για εκατοστή φορά. Και πράγματι, είναι. Όταν κάνω πολύ καιρό να τη δω, η ανάμνηση της αρχικής γνωριμίας μας αργοσβήνει και συλλημβάνω τον εαυτό μου να σκέφτεται λιγότερο συχνά τη σχέση που έχει με τον θάνατο της οικογένειάς μου.

Σε αντίθεση με εκείνη της Τες, για κάποιο λόγο η εικόνα της Τζουν δε μιλάει ποτέ. Προσπαθώ να αγνοήσω την οπτασία της που

τρεμοπαίζει δίπλα μου, αλλά εκείνη αρνείται να φύγει. Είναι τόσο αναθεματισμένα ξεροκέφαλη.

Τελικά σηκώνομαι όρθιος, σβήνω το τσιγάρο μου στο πεζοδρόμιο και περνάω την πόρτα του κλαμπ *Θμπζίντιαν*. Ίσως τα φώτα και η μουσική με βοηθήσουν να τη διώξω από το μυαλό μου.

Για μια στιγμή, δε βλέπω τίποτα. Το κλαμπ είναι θεοσκότεινο και ο ήχος εκκωφαντικός. Με σταματάνε αμέσως δύο πελώριοι στρατιώτες. Ο ένας τους ακουμπάει σταθερά το χέρι του στο στήθος μου. «Όνομα και όπλο;» ρωτάει.

Δεν επιθυμώ να γνωστοποιήσω την ταυτότητά μου. «Δεκανέας Σούστερ. Αεροπορία» αποκρίνομαι, ξεφουρνίζοντας το πρώτο τυχαίο όνομα που μου έρχεται στο μυαλό. Πάντα το πρώτο που μου έρχεται στο μυαλό είναι η αεροπορία, μάλλον εξαιτίας της Κέντε. «Είμαι από τη Ναυτική Βάση Δύο».

Ο φρουρός γνέφει καταφατικά. «Τα παιδιά της αεροπορίας στο βάθος αριστερά, κοντά στις τουαλέτες. Και αν αρχίσεις τίποτε φασαρίες με τους άλλους από τα σεπαρέ του στρατού, σε έχουμε πετάξει έξω την ίδια στιγμή και ο διοικητής σου θα ενημερωθεί πρωί πρωί. Το 'πιασες;»

Κατανεύω και οι στρατιώτες με αφήνουν να περάσω. Περπατώ σε έναν σκοτεινό διάδρομο, περνάω από μια δεύτερη πόρτα κι έπειτα χάνομαι στο πλήθος και στα φωτορυθμικά.

Η πίστα είναι γεμάτη ανθρώπους με φαρδιά πουκάμισα και σηκωμένα μανίκια, φορέματα συνταιριασμένα με τσαλακωμένες στολές. Βρίσκω τα σεπαρέ της αεροπορίας στο πίσω μέρος της αίθουσας. Πάλι καλά, υπάρχουν αρκετά άδεια. Γλιστρώ σε ένα, τεντώνω τα πόδια μου με τις αρβύλες πάνω στα μαξιλάρια και ακουμπάω το κεφάλι μου πίσω. Η δυνατή μουσική κάνει όλες τις σκέψεις μου να σκορπίσουν.

Δεν περνάνε ούτε δυο λεπτά και βλέπω ένα κορίτσι να διασχίζει

την κατάμεστη πίστα και να έρχεται προς το μέρος μου παραπατώ-
ντας. Δείχνει ξαναμμένη, τα μάτια της είναι λαμπερά και σκαντα-
λιάρικα· όταν της ανταποδίδω το βλέμμα, βλέπω μια παρέα από κο-
ρίτσια λίγο πιο πέρα να μας κοιτάζουν γελώντας. Προσπαθώ να
χαμογελάσω. Συνήθως μου αρέσει να τραβώ την προσοχή στα
κλαμπ, αλλά μερικές φορές θέλω απλώς να κλείσω τα μάτια μου
και να αφήσω το χάος να με καταπιεί.

Σκύβει και κολλάει τα χείλη της στο αυτί μου. «Με συγχωρείς»
φωνάζει για να ακουστεί πιο δυνατά απ' όλο τον σαματά. «Οι φίλες
μου θέλουν να μάθουν αν είσαι ο Ντέυ».

Με αναγνώρισαν κιάλια; Μαζεύομαι ενστικτωδώς και κουνάω
το κεφάλι μου αρνητικά, ώστε να με δουν οι άλλες. «Κάνεις λά-
θος» της αποκρίνομαι με μια ξινή γκριμάτσα. «Όμως ευχαριστώ για
το κομπλιμέντο».

Το πρόσωπο του κοριτσιού είναι χαμένο στο μισοσκόταδο, αλλά,
ακόμα κι έτσι, καταλαβαίνω ότι κοκκινίζει. Οι φίλες της ξεσπάνε σε
γέλια. Καμία τους δε δείχνει να έχει πειστεί από την άρνησή μου.
«Θέλεις να χορέψουμε;» με ρωτάει το κορίτσι. Κοιτάζει τα γαλάζια
και χρυσά φώτα που αναβοσβήνουν πίσω της κι έπειτα πάλλει εμένα.
Μάλλον θα την έβαλαν οι φίλες της να το κάνει.

Ενώ προσπαθώ να σκαρφιστώ κάποιοι τρόποι να αρνηθώ ευγε-
νικά, κοιτάζω καλύτερα την κοπέλα. Το κλαμπ είναι πολύ σκοτεινό
για να τη δω καλά και το μόνο που ξεχωρίζω είναι οι λάμπες από
τα φωτορυθμικά πάνω στο δέρμα της, μια μακριά αλογοουρά, τα
γυαλιστερά της χείλη να χαμογελούν και το κορμί της λυγρό και
λείο, με ένα κοντό φόρεμα και στρατιωτικά άρβυλα. Η άρνησή μου
σκαλώνει στα χείλη μου. Έχει κάτι επάνω της που μου θυμίζει την
Τζουν. Στους οχτώ μήνες από τότε που η Τζουν έγινε υποψήφια
Πρώτη Πολίτης δεν έχω νιώσει πολλές φορές να με συναρπάζει
κάποιο κορίτσι, αλλά τώρα, με αυτή την ασαφή σωσία της Τζουν να

με καλεί στην πίστα, επιτρέπω στον εαυτό μου να νιώσει ξανά ελπίδα.

«Ναι, γιατί όχι;» λέω.

Το χαμόγελο του κοριτσιού γίνεται πηλότερο. Όταν σηκώνομαι από το σεπαρέ και της πιάνω το χέρι, οι φίλες της αφήνουν μικρά επιφωνήματα έκπληξης και ακολουθούν δυνατές ζητωκραυγές. Το κορίτσι με οδηγεί ανάμεσά τους, και πριν το καταλάβω, έχουμε διασχίσει το πλήθος και βρισκόμαστε σε έναν μικροσκοπικό χώρο στο κέντρο της δράσης.

Κοιτάω το κορμί μου επάνω της, εκείνη με χαϊδεύει στο πίσω μέρος του λαιμού μου και αφήνουμε τον δυνατό ρυθμό να μας παρσούρει. *Είναι νόστιμη*, παραδέχομαι στον εαυτό μου, τυφλωμένος σε αυτή τη θάλασσα από φώτα και ανθρώπινα μέλη. Το τραγούδι αλλιάζει, κι έπειτα αλλιάζει ξανά. Δεν έχω ιδέα πόση ώρα είμαστε έτσι χαμένοι, αλλιά, όταν γέρνει πάνω μου και ακουμπάει τα χείλη της στα δικά μου, κλείνω τα μάτια μου και την αφήνω. Μέχρι που νιώθω ένα ρίγος στη ραχοκοκαλιά μου. Με φιλάει δυο φορές, το στόμα της είναι μαλακό και υγρό, η γλώσσα της έχει γεύση από βότκα και φρούτα. Βάζω το χέρι μου στην καμπύλη της μέσης της και την τραβάω πιο κοντά, μέχρι που το σώμα της κοιτάει πάνω στο δικό μου. Τα φιλιό της γίνονται πιο λαιμαργα. *Είναι η Τζουν*, λέω στον εαυτό μου, αποφασίζοντας να χαθώ στη φαντασίωσή μου. Με τα μάτια κλειστά και το μυαλό μου ακόμα θολωμένο από τα παραισθησιογόνα του τσιγάρου, για μια στιγμή το πιστεύω, φαντάζομαι ότι με φιλάει ρουφώντας τις ανάσες μου από τα πνευμόνια μου. Το κορίτσι μάλλον διστάζει την αλλαγή στις κινήσεις μου, την ξαφνική λαχτάρα και την επιθυμία μου, επειδή χαμογελάει με τα χείλη της κοιλλημένα στα δικά μου. *Είναι η Τζουν*. Τα σκούρα μαλλιά που χαϊδεύουν το πρόσωπό μου είναι τα μαλλιά της Τζουν, οι μακριές βλεφαρίδες που ακουμπάνε στα μάγουλά μου είναι οι βλεφαρίδες της

Τζουν, το χέρι που τυλίγεται γύρω από τον λαιμό μου είναι το χέρι της Τζουν, το κορμί που γλιστράει πάνω στο δικό μου είναι το κορμί της Τζουν. Μου ξεφεύγει ένα σιγανό βογκητό.

«Έλα» ψιθυρίζει. Η έξαψη την κάνει να μπερδεύει τα λόγια της. «Πάμε να πάρουμε λίγο αέρα».

Πόσο καιρό έχω να το κάνω; Δε θέλω να φύγω, γιατί αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να ανοίξω τα μάτια μου και τότε η Τζουν θα χαθεί και τη θέση της θα πάρει αυτό το κορίτσι που δε γνωρίζω. Όμως με τραβάει από το χέρι και αναγκάζομαι να κοιτάξω γύρω μου. Βεβαίως, η Τζουν είναι άφαντη. Τα φώτα του κλαμπ τρεμοπαίζουν και για μια στιγμή τυφλώνομαι. Με οδηγεί ανάμεσα από τα πλήθη των χορευτών, μπαίνουμε στον σκοτεινό διάδρομο του μπαρ και βγαίνουμε από μία κρυφή πίσω πόρτα. Βγαίνουμε σε ένα σιωπηλό σοκάκι. Λίγα αδύναμα φώτα δίνουν στα πάντα μια απόκοσμη, πρασινωπή λάμψη.

Με κολλάει πάνω στον τοίχο και με πνίγει με άλλο ένα φιλή. Η επιδερμίδα της είναι υγρή και τη νιώθω να ριγιά κάτω από το άγγιγμά μου. Ανταποκρίνομαι στο φιλή της, και ένα μικρό γελάκι έκπληξης της ξεφεύγει καθώς γυρίζω και την κολλιάω εγώ πάνω στον τοίχο.

Είναι η Τζουν, επαναλαμβάνω στον εαυτό μου. Τα χείλη μου φιλάνε λαίμαργα τον λαιμό της, γεύονται καπνό και άρωμα.

Αμυδρά παράσιτα φτάνουν στο ακουστικό μου, ήχοι που θυμίζουν βροχή και αυγά στο τηγάνι. Προσπαθώ να αγνοήσω την εισερχόμενη κλήση, ακόμα και όταν η φωνή ενός άντρα γεμίζει τα αυτιά μου. Μιλάμε για μεγάλο σπάσιμο. «Κύριε Γουίνγκ» λέει.

Δεν απαντώ. Φύγε. Είμαι απασχολημένος.

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, η φωνή ακούγεται ξανά. «Κύριε Γουίνγκ, σας μιλά ο λοχαγός Ντέιβιντ Γκούζμαν από την Περίπολο Δεκατέσσερα της πόλης του Ντένβερ. Ξέρω ότι είστε εκεί».

Ω, αυτός ο τύπος πάλι. Ο φουκαράς λοχαγός που είναι επιφορτισμένος να έρχεται σε επαφή μαζί μου.

Αναστενάζω και ξεκολλάω από το κορίτσι. «Συγγνώμη» λλέω με κομμένη ανάσα. Της χαμογελάω απολογητικά και δείχνω προς το αυτί μου. «Μου δίνεις ένα λεπτό;»

Μου ανταποδίδει το χαμόγελο και στρώνει το φόρεμά της. «Θα είμαι μέσα» αποκρίνεται. «Ψάξε και θα με βρεις». Έπειτα περνάει από την πόρτα και ξαναμπαίνει στο κλαμπ.

Ανοίγω το μικρόφωνό μου και αρχίζω να βηματίζω αργά πάνω κάτω στο σοκάκι. «Τι θέλετε;» ψιθυρίζω ενοχλημένος.

Ο λοχαγός αναστενάζει στο ακουστικό μου και μου παραδίδει το μήνυμά του. «Κύριε Γουίνγκ, αύριο το βράδυ, ανήμερα της ημέρας της Ανεξαρτησίας, πρέπει να βρίσκεστε στο Ντένβερ, στην αίθουσα χορού του Πύργου Κάπιτολ. Βεβαίως, μπορείτε να απορρίψετε την πρόσκληση, όπως κάνετε συνήθως» – το τελευταίο το λέει μουρμουρίζοντας, μέσα από τα δόντια του. «Παρ' όλα αυτά, το συγκεκριμένο επίσημο δείπνο είναι μία έκτακτη σύσκεψη με ιδιαίτερη σημασία. Αν επιλέξετε να παρευρεθείτε, θα έχουμε ένα ιδιωτικό τζετ να σας περιμένει το πρωί».

Μία έκτακτη σύσκεψη με ιδιαίτερη σημασία; Έχετε ακούσει ποτέ τόσες φανταχτερές λέξεις σε μία πρόταση; Κάνω μια γκριμάτσα. Μία φορά τον μήνα περίπου, λαμβάνω μια πρόσκληση για κάποια αναθεματισμένη εκδήλωση στην πρωτεύουσα, όπως έναν χορό για όλους τους γαλιονάδες στρατηγούς του πολέμου ή τη γιορτή που έκαναν όταν ο Άντεν τελικά έδωσε τέλος στις Δοκιμασίες. Όμως ο μόνος λόγος που θέλουν να βρίσκομαι σε αυτά τα πράγματα είναι για να με δείχνουν και να θυμίζουν στον κόσμο: «Κοιτάξτε, μην το ξεχνάτε, ο Ντέν είναι στο πλευρό μας!». *Μην το παρατραβάς, Άντεν.*

«Κύριε Γουίνγκ;» λέει ο λοχαγός όταν έρχεται αντιμέτωπος με τη σιωπή μου, σαν να αποφασίζει να χρησιμοποιήσει ένα τελευταίο επιχείρημα. «Ο Εκλέκτορας ζητάει προσωπικά την παρουσία σας. Το ίδιο και η υποψήφια Πρώτη Πολίτς».

Η υποψήφια Πρώτη Πολίτης.

Οι αρβύλλες μου σταματάνε στη μέση του στενού. Ξεχνάω να ανασάνω.

Μη χαίρεσαι τόσο, στο κάτω κάτω υπάρχουν δύο υποψήφιος. Και μπορεί να αναφέρεται στην άλλη. Λίγα δευτερόλεπτα περνάνε, και τελικά ρωτάω: «Ποια υποψήφια Πρώτη Πολίτης;».

«Αυτή που σας ενδιαφέρει».

Το μάγουλό μου ζεσταίνεται με το που ακούω την πειρακτική χροιά της φωνής του. «Η Τζουν;»

«Μάλιστα, η δεσποινίς Τζουν Ίπαρις» αποκρίνεται ο λοχαγός. Ακούγεται ανακουφισμένος που τελικά έχει την προσοχή μου. «Αυτή τη φορά ήθελε να σας απευθύνω προσωπική πρόσκληση. Θα χαιρόταν πάρα πολύ να σας δει στο δείπνο του Πύργου Κάπιτολ».

Το κεφάλι μου πονάει και παλεύω να σταθεροποιήσω την ανάσα μου. Όλες οι σκέψεις για το κορίτσι στο κλαμπ πάνε περίπατο. Η Τζουν έχει οχτώ μήνες να μου απευθύνει προσωπική πρόσκληση – είναι η πρώτη φορά που μου ζητάει να παρευρεθώ σε δημόσια εκδήλωση.

«Για ποιο λόγο;» ρωτάω. «Δεν είναι παρά μια δεξίωση για την Ημέρα της Ανεξαρτησίας. Γιατί είναι τόσο σημαντικό;»

Ο λοχαγός διστάζει. «Πρόκειται για ζήτημα εθνικής ασφάλειας».

«Και τι υποτίθεται ότι σημαίνει αυτό;» Ο αρχικός μου ενθουσιασμός σιγά σιγά ξεθυμαίνει – ίσως απλώς μπλοφάρει. «Άκου, λοχαγέ, έχω αφήσει κάτι δουλειές στη μέση. Προσπάθησε να με πείσεις ξανά αύριο το πρωί».

Ο λοχαγός βλαστημάει μέσα απ' τα δόντια του. «Πολύ καλή, κύριε Γουίνγκ, όπως επιθυμείτε». Μουρμουρίζει κάτι που δεν μπορώ να διακρίνω, κι έπειτα η γραμμή κλείνει. Συνοφρυώνομαι οργισμένος καθώς ο αρχικός μου ενθουσιασμός παραχωρεί τη θέση του στη βαθιά απογοήτευση. Ίσως θα έπρεπε να πάω σπίτι τώρα.

Όπως και να 'χει, είναι ώρα να γυρίσω πίσω για να δω τι κάνει ο Ίντεν. Τι παρωδία! Μάλλον έπλεγε ψέματα για την παράκληση της Τζουν, επειδή, αν εκείνη ήθελε να γυρίσω πίσω στην πρωτεύουσα, τότε θα...

«Ντέυ;»

Μια νέα φωνή ακούγεται στο ακουστικό μου. Παγώνω.

Μήπως η επίδραση από το παραισθησιογόνο της αγωγής δεν έχει περάσει ακόμα; Μήπως φαντάστηκα τη φωνή της; Παρόλο που έχω περίπου ένα χρόνο να την ακούσω, θα την αναγνώριζα παντού, και ο ήχος και μόνο φτάνει για να δω την εικόνα της Τζουν μπροστά μου, λες και την πέτυχα τυχαία σε αυτό το σοκάκι. *Σε παρακαλώ, as μην είναι αυτή. Σε παρακαλώ, as είναι αυτή.*

Άραγε η φωνή της είχε πάντα την ίδια επίδραση πάνω μου;

Δεν έχω ιδέα πόση ώρα μένω έτσι πετρωμένος, αλλά θα πρέπει να είναι αρκετή, γιατί επαναλαμβάνει «Ντέυ, εγώ είμαι. Η Τζουν. Είσαι ακόμη εκεί;». Ένα ρίγος σκαρφαλώνει στη ραχοκοκαλιά μου.

Συμβαίνει στ' αλήθεια. Είναι πράγματι αυτή.

Ο τόνος της φωνής της είναι διαφορετικός απ' ό,τι τον θυμόμουν. Διστακτικός και τυπικός, λες και μιλάει σε έναν ξένο. Τελικά καταφέρνω να συνέλθω και ανοίγω πάλι το μικρόφωνό μου. «Εδώ είμαι» αποκρίνομαι. Τώρα και ο δικός μου τόνος είναι διαφορετικός – εξίσου διστακτικός, εξίσου τυπικός. Ελπίζω να μη διακρίνει το ελαφρύ τρέμουλο στη φωνή μου.

Από την άλλη άκρη της γραμμής μεσολαβεί μια μικρή παύση κι έπειτα η Τζουν συνεχίζει. «Γεια». Έπειτα μια μακρά σιωπή, και ακολουθεί ένα «Τι κάνεις;».

Ξαφνικά νιώθω μια θύελλα από λέξεις να φουσκώνει μέσα μου, απειλώντας να ξεχυθεί από τα χείλη μου. Θέλω να ξεράσω τα πάπτα: Σε σκέφτομαι κάθε μέρα από τότε που αποχαιρετιστήκαμε για

τελευταία φορά, ληυάμαι που δεν ήρθα σε επαφή μαζί σου, μακάρι να το έκανες εσύ. Μου λείπεις. Μου λείπεις.

Όμως δε λέν τίποτε απ' όλη αυτά. Το μόνο που καταφέρνω να ψελλίσω είναι «Μια χαρά. Εσύ;».

Μια σύντομη σιωπή, κι έπειτα «Αυτό είναι πολύ καλό. Σου ζητώ συγγνώμη που σε παίρνω τόσο αργά, είμαι σίγουρη ότι προσπαθείς να κοιμηθείς. Όμως η Γερουσία και ο Εκλέκτορας μου ζήτησαν να σου απευθύνω προσωπική πρόσκληση. Δε θα το έκανα αν δεν πίστευα ότι πρόκειται για κάτι πολύ σημαντικό. Το Ντένβερ παραθέτει έναν χορό για την Ημέρα της Ανεξαρτησίας, και στη διάρκεια της εκδήλωσης θα έχουμε μία επείγουσα σύσκεψη. Θέλουμε να είσαι παρών».

«Γιατί;» Μάλλον έχω καταφύγει σε μονολεκτικές απαντήσεις. Για κάποιο λόγο, είναι οι μόνες που μπορώ να σκεφτώ με τη φωνή της Τζουν στη γραμμή.

Εκπνέει στέλνοντας έναν μικρό τυφώνα από παράσιτα στο ακουστικό, κι έπειτα λέει «Έχεις μάθει για τη συνθήκη ειρήνης που σχεδιάζεται ανάμεσα στη Δημοκρατία και στις Αποικίες, έτσι;».

«Ναι, βέβαια». Όλη η χώρα το ξέρει: Είναι το πιο φιλόδοξο σχέδιο του μονάκριβού μας Άντεν, να δώσει ένα τέλος στον πόλεμο που συνεχίζεται ένας θεός ξέρει από πότε. Και μέχρι τώρα τα πράγματα μοιάζουν να πηγαίνουν προς τη σωστή κατεύθυνση, καθώς τους τελευταίους τέσσερις μήνες τα όπλα στο μέτωπο έχουν σιγήσει. Ποιος θα το πίστευε ότι θα έφτανε μια τέτοια μέρα, όπως ποιος θα το περίμενε ότι θα βλέπαμε τα Στάδια των Δοκιμασιών να μένουν αχρησιμοποίητα σε όλη τη χώρα; «Φαίνεται ότι ο Εκλέκτορας το έχει βάλλει σκοπό να γίνει ο ήρωας της Δημοκρατίας, έτσι;»

«Μη βιάζεσαι να βγάλλεις συμπεράσματα». Τα λόγια της Τζουν παίρνουν μια δυσοίωνα χροιά, και νομίζω ότι μπορώ να δω την έκφρασή της μέσα από το ακουστικό. «Χτες λάβαμε ένα οργισμένο

μήνυμα από τις Αποικίες. Μια επιδημία απλώνεται στις παραμεθόριες πόλεις τους και πιστεύουν ότι προκλήθηκε από κάποιο βιολογικό όπλο που στείλαμε μέσα από τα σύνορά τους. Έχουν μάλιστα εντοπίσει τους σειριακούς αριθμούς στα βλήματα των όπλων που πιστεύουν ότι ξεκίνησαν την επιδημία».

Τα λόγια της ακούγονται πνιχτά λόγω του σοκ που υφίσταται το μυαλό μου, της ομίχλης που επαναφέρει μνήμες από τον Ίντεν, από τα μαύρα μάτια του που αιμορραγούσαν, από εκείνο το παιδί στο τρένο που το χρησιμοποιούσαν σαν πολεμικό όπλο. «Αυτό σημαίνει ότι η συνθήκη δεν είναι πλέον σε ισχύ;» ρωτάω.

«Ακριβώς». Η φωνή της Τζουν γίνεται πιο αδύναμη. «Οι Αποικίες λένε ότι η επιδημία συνιστά επίσημη εχθροπραξία σε βάρος τους».

«Και τι σχέση έχω εγώ μ' αυτό;»

Άλλη μία παρατεταμένη, δυσοίωνη παύση. Με πλημμυρίζει ένας τρόμος τόσο παγερός, που νιώθω τα δάχτυλά μου να μουδιάζουν. *Η επιδημία. Βρίσκεται σε έξαρση. Τα πράγματα ολοκληρώνουν τον κύκλο τους.*

«Θα σε ενημερώσω όταν φτάσω εκεί» λέει τελικά η Τζουν. «Καλύτερα να μη μιλάμε γι' αυτά από μακριά».